

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **BigBoard Praha, a. s.**, IČ: 24226491, sídlem Štětкова 1638/18, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, č. j. MHMP 125775/2014, sp. zn. S-MHMP 1467107/2013/SUP/Lo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, č. j. MHMP 125775/2014, sp. zn. S-MHMP 1467107/2013/SUP/Lo, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Úřadu městské části Praha 2 ze dne 24. 10. 2013, č. j. OV/023990/2013/Nova, a toto usnesení bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) zastaveno řízení o dodatečné povolení stavby „stavba pro reklamu na domu č. p. 343 Vinohrady, Praha 2, Vinohradská 6“ na pozemku parc. č. 493/1 v k. ú. Vinohrady.

Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový a právní stav věci, pokud vycházel z toho, že k provozování reklamního zařízení bylo nezbytné vydání nového stanoviska orgánu památkové péče. Podle názoru žalobce stanovisko orgánu památkové péče nebylo v žalobcově věci závazným stanoviskem dotčeného orgánu, které by žalobce byl povinen předložit stavebnímu úřadu ve smyslu § 127 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“). Nepředložení takového nezávazného stanoviska nemohlo být podle žalobce důvodem pro zastavení řízení.

Případy, kdy se jedná o závazné stanovisko pro vydání rozhodnutí stavebním úřadem, jsou taxativně vymezeny v § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o státní památkové péči“). Ve vztahu k zařízení, je vlastník (správce, uživatel) nemovitosti povinen předem si vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností pouze v případě umístění nebo odstranění zařízení, nikoliv pro případ změny v době užívání zařízení. Reklamní zařízení bylo na budovu č.p. 343 Vinohrady umístěno na základě Sdělení k ohlášení reklamního zařízení ze dne 4. prosince 1998, č.j. výst.: 3909/98/Ing.Bai, D-343/12, jehož podkladem bylo kladné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 10. listopadu 1998, sp. zn. OPP 9485/98. Reklamní zařízení tak bylo na budovu č.p. 343 Vinohrady umístěno v souladu se zákonem o státní památkové péči a od této doby s reklamním zařízením nebylo nijak manipulováno. Kladné rozhodnutí odboru památkové péče z roku 1998 sloužilo i jako podklad pro vydání rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 ke sdělení k ohlášení reklamního zařízení ze dne 7. června 2001, č.j. výst.:1892/01/Svo, D-343/12. Žalobci tak není zřejmý žádný důvod, proč by toto rozhodnutí odboru památkové péče ze dne 10. listopadu 1998 stejně jako v minulých případech nemohlo opět sloužit jako podklad pro vydání nového rozhodnutí.

Nadto žalobce namítl, že bez ohledu na skutečnost, že v tomto konkrétním případě není možné stanovisko odboru památkové péče považovat za závazné stanovisko, snažil se žalobce pro splnění všech požadavků stavebního úřadu zajistit vydání nového aktuálního stanoviska příslušného odboru památkové péče. Protože se jedná o komplikovanou záležitost, kde bylo s ohledem na jeho specifickou technologickou konstrukci zcela zásadní určení, zda daný typ reklamního zařízení vůbec spadá pod pojem reklamního zařízení, bylo nezbytné získat dostatečný časový prostor pro zajištění řádného postupu ve věci. Z důvodu toho žalobce opakovaně žádal o přerušení řízení. Jeho žádosti však nebylo vyhověno. Byla mu pouze prodloužena lhůta k předložení stanoviska, která pro zajištění stanoviska však nebyla dostatečná.

Konečně pak žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nesprávně vypořádal s procesními pochybeními Úřadu městské části Praha 2 a jeho postup potvrdil. Podle žalobce správní orgán prvního stupně pochybil, pokud dne 24. 10. 2013 vydal usnesení o zastavení řízení, aniž předtím v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu vyrozuměl žalovaného o tom, že v řízení pokračuje. Současně správní orgán prvního stupně před vydáním usnesení neumožnil žalobci ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu využít práva nahlédnout do spisu a vyjádřit se k jednotlivým podkladům rozhodnutí, čímž zkrátil žalobce na jeho procesních právech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důvodem pro zastavení řízení o žádosti žalobce bylo, že ve stavebním úřadem stanovené prodloužené lhůtě žalobce nedoplnil žádost o dodatečné povolení stavby o průkaz, že stavba splňuje podmínky čl. 60 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen OTPP), ve znění pozdějších předpisů, a nepředložil souhlasné závazné stanovisko orgánu památkové péče. Správní orgány vydávají rozhodnutí, která se týkají památkových zón, jen na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu, tj. odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy (§ 11 odst. 3 a § 25 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči). Z uvedeného důvodu stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s uvedeným požadavkem zákona o státní památkové péči, tedy mimo jiné vyzval žalobce k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby o toto závazné stanovisko. V daném případě žalovaný upozornil v odůvodnění napadeného rozhodnutí na veřejný zájem chráněný zákonem o památkové péči, spočívající v tom, aby v historickém prostředí památkových zón

hlavního města Prahy neměla reklamní zařízení a stavby pro reklamu dopad na vzhled města. Z uvedeného důvodu byly stavby pro reklamu povolovány na dobu dočasnou, aby ve veřejném zájmu mohly být s ohledem na změnu podmínek legislativních, ale také místních, opakovaně posouzeny. V dané věci žalobce žádá o dodatečné povolení stavby, kterou pro její dočasnou dobu trvání do 31. 12. 2011 od dne 1. 1. 2012 užívá bez právního důvodu. Nejedná se proto o „změnu užívání zařízení“, jak posuzuje skutkový stav v žalobě žalobce, ale o dodatečné povolení stavby.

O přerušení řízení o dodatečné povolení stavby, spolu s výzvou k odstranění předepsaných náležitostí dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, správní orgán rozhodnout toliko může. V daném případě tak učinil stavební úřad usnesením č.j.výst.: OV/023990/2013/Nova ze dne 12. 3. 2013 dle ust. § 111 odst. 3 stavebního zákona. Současně byl žalobce poučen o důsledcích, pokud nebudou ve stanovené lhůtě nedostatky žádosti odstraněny, tedy že řízení o podané žádosti bude zastaveno.

K námitce žalobce, že mu před vydáním usnesení nebylo umožněno dle § 36 odst. 3 správního řádu využít práva nahlédnout do spisu a vyjádřit se k jednotlivým podkladům rozhodnutí žalovaný nad rámec vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí doplnil, že stavební úřad v žádosti o dodatečné povolení stavby rozhodoval pouze na základě žalobcem podané žádosti. Protože v žádosti i po výzvě stavebního úřadu k jejímu doplnění a nebyly odstraněny podstatné vady, které bránily rozhodnutí (nedostatek závazného stanoviska dotčeného orgánu a prokázání souladu žádosti s ust. § 60 OTPP), nezůstalo než řízení o podané žádosti zastavit. Stavební úřad tak po uplynutí lhůty uplatnil zákonem upravené následky, se kterými byl žalobce seznámen pro případ, že nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě neodstraní. Postupem dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu by se žalobce seznámil s obsahem vlastní žádosti a s písemnostmi, které sám předložil. Jiné písemnosti nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplynuly následující pro věc relevantní skutečnosti:

Ze sdělení Obvodního úřadu městské části Praha 2 ze dne 4. 12. 1998, č. j. výst.: 3909/98/Ing.Bai vydaného podle § 71 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že s umístěním předmětného zařízení na základě ohlášení žalobce byl vysloven souhlas. Podkladem pro souhlasné sdělení k ohlášení umístění zařízení bylo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 11. 1998, zn. OPP 9485/98, o závazném stanovisku podle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči. Umístění zařízení bylo shledáno jako přípustné. Z obsahu výše uvedeného sdělení stavebního úřadu dále vyplývá, že stavba zařízení pro reklamu byla ohlášena jako stavba dočasná, a to do 31. 12. 2001.

Ze sdělení Úřadu městské části Praha 2 k ohlášení žalobce o prodloužení umístění reklamního zařízení ze dne 7. 6. 2001, č. j. výst.: 1892/01/Svo, vyplývá, že byla prodloužena doba užívání zařízení do 31. 12. 2011.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce před uplynutím povolené doby užívání o prodloužení této doby nepožádal.

S ohledem na skutečnost, že v případě žalobcem užívaného reklamního zařízení šlo o stavbu dočasnou, přičemž doba, na niž byla stavba povolena, již uplynula, správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 18. 12. 2012, č. j. OV/127370/2012/Nova, zahájil řízení o

odstranění stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona. Zároveň žalobce poučil, že ve lhůtě 90 dnů od doručení oznámení může požádat o dodatečné povolení stavby.

Žalobce dne 4. 3. 2013 požádal o dodatečné povolení stavby zařízení pro reklamu a přiložil k ní podklady s tím, že zároveň požádal o prodloužení lhůty k předložení stanoviska orgánu památkové péče. Stavební úřad nato výzvou ze dne 12. 3. žalobce vyzval, aby ve lhůtě 120 dnů od doručení výzvy doplnil žádost mj. o stanovisko orgánu památkové péče a zároveň řízení na uvedenou dobu přerušil. Žalobce dne 4. 7. 2013 opětovně požádal o prodloužení lhůty k předložení stanoviska orgánu památkové péče, a to o 48 měsíců, s tím, že konečné stanovisko Odboru památkové péče MHMP se žalobci doposud z důvodu složitosti věci nepodařilo zajistit. Stavební úřad lhůtu pro předložení stanoviska usnesením ze dne 23. 7. 2013 prodloužil o 60 dnů s tím, že jde s ohledem na již jednou prodlouženou lhůtu a lhůty pro vydání stanoviska dotčeného orgánu o dobu přiměřenou. Zároveň žalobce poučil, že pokud nebude žádost doplněna, řízení bude zastaveno. Žalobce dne 26. 9. 2013 opětovně požádal o prodloužení lhůty k předložení stanoviska orgánu památkové péče o 48 měsíců, opět s odkazem na „složitost jednání“ s orgány památkové péče.

Stavební úřad na tento úkon žalobce reagoval usnesením o zastavení řízení o dodatečné povolení stavby. Žalobce podal proti usnesení odvolání, v němž uplatnil obdobnou argumentaci jako v žalobě. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání argumentoval obdobně jako ve vyjádření k žalobě.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Za podmínek ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze považuje z hlediska posouzení věci za podstatnou skutečnost, že stavba pro reklamu na domě č. p. 343 v k. ú. Vinohrady byla svou povahou, jak se podává z obou výše v rekapitulační části zmíněných sdělení stavebního úřadu k ohlášení stavby, stavbou dočasnou ve smyslu § 2 odst. 3 věty druhé stavebního zákona („*Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání*“). Tato stavba byla naposledy povolena do 31. 12. 2011. Pokud do uplynutí doby trvání stavby nebyla tato doba prodloužena postupem podle § 127 odst. 2 stavebního zákona (změna užívání stavby), je třeba vycházet z toho, že po uplynutí doby trvání stavby dočasné se jedná o stavbu nepovolenou.

Na tuto skutečnost reagovala úprava obsažená v ustanovení § 129 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, jež bylo rozhodným s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 350/2012 Sb. pro řízení v nyní projednávané věci. Podle tohoto ustanovení stavební úřad „*nařídí odstranění dočasné stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání. Pokud vlastník stavby požádá o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví*“.

Městský soud v Praze v této souvislosti konstatuje, že stavební úřad ve věci nesprávně postupoval podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) a § 129 odst. 2 stavebního zákona, jež dopadají na stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Tato vada však v žalobě

nebyla namítána a bez dalšího nepředstavuje tento formálně nesprávný postup vadu, jež by mohla mít vliv na uplatnění práv žalobce v řízení před stavebním úřadem a na zákonnost napadeného rozhodnutí. I pokud by totiž stavební úřad postupoval správně a vedl namísto řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona řízení o dodatečné prodloužení doby trvání stavby podle § 129 odst. 5 za přiměřeného užití § 127 stavebního zákona, požadavek na předložení závazného stanoviska orgánu památkové péče by byl rovněž oprávněný.

Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad vydá souhlas se změnou v užívání stavby *„na základě oznámení osoby, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, a závazná stanoviska dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy“*. I podle tohoto ustanovení bylo tedy k vydání souhlasu se změnou v užívání stavby nutno předložit závazná stanoviska dotčených orgánů, pokud byla zvláštními právními předpisy vyžadována.

V nyní posuzované věci žalobce namítá, že ke změně v užívání zařízení pro reklamu zvláštní právní předpisy na úseku státní památkové péče vydání závazného stanoviska orgánu památkové péče nevyžadovaly. S takovým závěrem však nelze souhlasit, či lépe řečeno v konkrétním případě žalobce nelze souhlasit.

Podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči je *„vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny, povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena“*.

Podle § 14 odst. 4 zákona o státní památkové péči *„v územním řízení, při vydání územního souhlasu a v řízení o povolení staveb, změn staveb, terénních úprav, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby a udržovacích prací, prováděném v souvislosti s úpravou území, na němž uplatňuje svůj zájem státní památková péče, nebo v souvislosti s obnovou nemovité kulturní památky, popřípadě se stavbou, změnou stavby, terénními úpravami, umístěním nebo odstraněním zařízení, odstraněním stavby nebo udržovacími pracemi na nemovitosti podle odstavce 2, rozhoduje stavební úřad v souladu se závazným stanoviskem obecního úřadu obce s rozšířenou působností, jde-li o nemovitou národní kulturní památku, se závazným stanoviskem krajského úřadu“*.

Ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči vymezuje jako činnosti, k nimž je zapotřebí předchozího závazného stanoviska, stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti. Je zřejmé, že s výjimkou úpravy dřevin jde o činnosti, jejichž pojmové vymezení užívá označení činností vymezených ve stavebním zákoně. Klíčové z hlediska posouzení žalobní námitky je posouzení významu pojmů „stavba“ a „zařízení“ v kontextu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči a aplikace těchto pojmů na reklamní zařízení provozované žalobcem. Žalobce svou námitkou směřuje totiž k tomu, že závazného

stanoviska je zapotřebí toliko k umístění či odstranění „zařízení“, implicate tak dovozuje, že v jeho případě jde o právě takové „zařízení“ ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, nikoliv o stavbu, v jejímž případě je závazného stanoviska zapotřebí i pro účely její změny.

Z hlediska principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, publikovaný pod č. 791/2006 Sb. NSS, podle kterého právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích) a právní jistoty je nutno dospět k závěru, že stejné pojmy užívané v různých právních předpisech mají mít v zásadě stejný význam.

Podle § 3 odst. 2 stavebního zákona se přitom „zařízením rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu“.

Naproti tomu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou „rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu“.

Nabízí se tak interpretační východisko, které pojem „zařízení“ podle § 14 odst. 2 památkového zákona ztotožní s pojmem „zařízení“ podle § 3 odst. 2 stavebního zákona. Tomuto interpretačnímu východisku přisvědčil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37, přičemž uvedl následující: „Zákon o památkové péči pojem „zařízení“ nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. ... Zákon o památkové péči i stavební zákon jsou často používány souběžně při posouzení téže věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. Důvodová zpráva k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči, v příslušných bodech výslovně uvádí: „Navrhované změny se týkají ustanovení § 14, které se uplatňuje v řízeních o stavbách, jejich změnách, terénních úpravách, zařízeních a udržovacích pracích, vedených stavebními úřady podle stavebního zákona, pokud se dotýkají zájmů státní památkové péče. V § 14 odst. 2 se zpřesňuje dikce s cílem dosáhnout souladu používané terminologie se stavebním zákonem. Zároveň se rozšiřuje okruh případů, kdy se vyžaduje závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností z hlediska zájmů památkové péče.“ Ke změně § 35 odst. 1 písm. h) se pak uvádí, že „[s]myslem úpravy je dosažení souladu používané terminologie se stavebním zákonem“. (digitální repozitář PSP ČR, IV. volební období, tisk č. 999/0, dostupné na www.psp.cz) Pokud tedy zákonodárce chtěl dosáhnout souladu používané terminologie u zákona o památkové péči a stavebního zákona, zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona.“ Mutatis mutandis pak tento závěr Nejvyššího správního soudu musí platit i pro posouzení obsahu pojmu stavba, resp. změna stavby podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

V případě reklamního zařízení provozovaného žalobcem je jak s přihlédnutím k obsahu souhlasů, na základě nichž bylo umístění zařízení povoleno, tak i s ohledem na obsah samotné žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 3. 2013 zřejmé, že jde o stavbu pro reklamu o celkových rozměrech 8280 mm x 15 830 mm. Jde tedy o zařízení, jehož celková plocha zásadně převyšuje plochu 8 m², jež je v ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona vymezena jako jasné hraniční kritérium pro odlišení zařízení a stavby pro reklamu. Reklamní panel provozovaný žalobcem je tak třeba považovat za stavbu pro reklamu ve smyslu § 2 odst. 3 věty poslední stavebního zákona, a v důsledku toho též za stavbu ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči. V takovém případě ovšem bylo zapotřebí závazného stanoviska orgánu památkové péče i ke změně stavby, jíž je třeba rozumět i změnu v době jejího užívání, šlo-li o stavbu dočasnou.

Žalobce tak byl povinen v řízení podle § 129 odst. 5 ve spojení s § 127 odst. 1 stavebního zákona předložit závazné stanovisko orgánu památkové péče a stavební úřad nepochybil, pokud žalobce k předložení takového stanoviska vyzval.

Pokud jde o námitku týkající se neprodloužení lhůty k předložení závazného stanoviska, z již zmiňovaného ustanovení § 127 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že závazná stanoviska dotčených orgánů představují náležitost oznámení změny v užívání stavby, zprostředkovaně tedy i náležitost žádosti podle § 129 odst. 5 stavebního zákona. Podle § 45 odst. 2 správního řádu pak platí, že „*nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě*“. Žalobci byla lhůta k odstranění nedostatků žádosti poskytnuta opakovaně, a to nejprve v délce 120 dnů, posléze k žádosti žalobce v další délce 60 dnů. Městský soud v Praze přisvědčuje závěru stavebního úřadu i žalovaného v tom, že tato lhůta byla s ohledem na to, že závazné stanovisko orgánu památkové péče je rovněž rozhodnutím, jehož vydání podléhá lhůtám pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, a s ohledem na to, že žalobce v opakované žádosti o prodloužení lhůty neuvedl ničeho krom nekonkrétního poukazu na „složitost věci“, za zcela dostatečnou.

Žalobce ve lhůtě stanovené pro odstranění nedostatků žádosti tyto nedostatky neodstranil. Za těchto okolností byla plně na místě aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „*řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*“.

Pokud se týká námitky žalobce, že stavební úřad nevyrozuměl žalobce o pokračování v řízení, i tato námitka je nedůvodná. Podle § 65 odst. 2 správního řádu „*správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3*“. Podle tohoto ustanovení tedy může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popř. uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 správního řádu, což se v projednávaném případě nestalo. Pokud účastník řízení neodstraní podstatné vady žádosti, tedy neodpadne překážka řízení, musí správní orgán řízení bez dalšího zastavit, aniž v řízení pokračuje. Správní orgán prvního stupně tak po uplynutí lhůty k odstranění podstatných vad žádosti zcela správně v řízení nepokračoval a zastavil je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24, nebo ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 36/2009 – 78).

Konečně pak žalobce namítá, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná.

Dle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*“. Uvedené ustanovení se týká pouze „rozhodnutí ve věci“. Co je rozhodnutí ve věci dále specifikuje § 67 odst. 1 správního řádu (srovnej i § 9 správního řádu), který stanovuje, že „*rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách*“. Toto ustanovení rozlišuje rozhodnutí dle správního řádu na rozhodnutí konstitutivní, deklaratorní (obě rozhodnutí ve věci) a rozhodnutí procesní povahy. Podstatné pro posouzení sporné otázky je, zda usnesení o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je rozhodnutí ve věci, či ne, tedy zda „*zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*“. Za této situace dochází k zastavení řízení z důvodu nečinnosti nebo částečné nečinnosti žadatele. K meritornímu přezkumu oprávněnosti žádosti, zda žadatel splňuje nároky dané určitým zákonem k vydání pozitivního rozhodnutí, vůbec nedojde, jelikož správní orgán nemá k dispozici podklady, na základě kterých by splnění podmínek mohl posoudit. Zastavení řízení z důvodu neodstranění vad žádosti není vyslovení názoru správního orgánu k meritu posuzované otázky, ale jde o procesní důsledek nespolupráce žadatele se správním orgánem. Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že usnesení o zastavení řízení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezakládá, nemění ani neruší práva nebo povinnosti a ani nemá povahu deklaratorního rozhodnutí. Obdobně se vyslovil již Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 84/2011 – 137, kde uvedl, že „*jelikož však tyto podstatné vady žádosti, které brání jejímu projednání, nebyly ani přes výzvu žalovaného odstraněny, byl naplněn důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nemohl za této situace pokračovat v projednávání žádosti a vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Správní řád pro případ, který nastal v dané věci, předpokládá, že řízení o žádosti je ukončeno rozhodnutím procesním*.“

Soud proto shledal žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu